

KAZZE

**leven, liefdes en passies
van een jonge weduwnaar**

Hub Lanckriet

KAZZE

Tekst: Hub Lanckriet
Coverontwerp: Marjoke Lanckriet
ISBN: 9789402187908
© 2019 Hubert Lanckriet

O, de dauw over mijn opwinding
de koelte van de nacht over mijn innerlijke oceaan
plotseling is daar dat helle witte licht
en staat alles in mij voor een wonderlijk mysterie

de maan rijst aan de horizon
en als een traan ontwaakt in mij mijn blijde kindertijd
een vlinder, haar stem, de echo van een lied
dat mijn verleden aanriep

om dat geluk dat ik nooit meer zal hebben

(vrij naar Fernando Pessoa)

Zou het nog hetzelfde zijn
Als ik je in de hemel zag?

Zou je mijn hand vasthouden
Als ik je in de hemel zag?

Zou je me helpen op te staan
Als ik je in de hemel zag?

(vrij naar Eric Clapton)

KAZZE

Proloog	9
1. Wonderjaren	12
2. Io Vivat	36
3. De koele killer	68
4. New York	108
5. Fatiha	133
6. Debbie	176
7. New Jersey	211
8. Stars in heaven	225

PROLOOG

1.

Helwitte lichtschichten: weer knarsten en knerpten die zijn langzaam ontwakende hersenpan haast kapot. Met veel moeite trok Kazze zijn loodzwaar wegende oogleden open en merkte dat hij in een smetteloos opgemaakt bed lag, in een immens grote zaal.

Na het verdwijnen van het witte licht begonnen allerlei vragen door zijn nog half bewusteloze brein te spoken.

“Ben ik dood of droom ik? En waar is Debbie nu? Het lijkt wel alsof ze daarnet nog mijn hand vasthield op de knalrode achterbank van die razendsnel rijdende Maserati. Ik hoor weer hoe ze gilt en kirt bij iedere jump over het slechte Amerikaanse asfalt. Maar wat is er daarna gebeurd met ons? Vanwaar die felle lichtflits? En waar ben ik nu?”

Terwijl hij half versuft lag te piekeren zag Kazze tot zijn stomme verbazing enkele heel bekende figuren opdoemen in de wegtrekkende nevelslierten rondom hem. De naderende stoet werd aangevoerd door mevrouw Truitje, met daarachter zijn vader en moeder, gevolgd door een hele hoop vrienden en bekenden.

“In welke nachtmerrie ben ik nu weer verzeild geraakt? Dit is toch Godsonmogelijk?”

Zijn ouders kwamen naast zijn bed postvatten en zonder iets te zeggen nam zijn moeder zijn hand in de hare, terwijl zijn pa begon te kijken op die typisch prekerige onderwijzerstoel van hem. Hij had het over gemiste vioollessen, een schabouwelijke tweede zit, en het vreselijke feit dat hij zijn zoon ooit eens betrap had in de armen van de vrouw van zijn beste vriend.

“Karel toch! Hoe vaak heb ik je niet horen orakelen dat je een homo ludens wou worden: een vrijgevochten, blijde mens ... maar zie je nu eens liggen hier.”

Toen hij dat moest aanhoren liet Kazze zijn doodvermoeide oogleden weer dichtvallen en gleed opnieuw weg in een diepe coma, waar allerlei beelden uit zijn kinderjaren de revue passeerden.

2.

Een koolwitje fladderde ongehinderd van bloem tot bloem, terwijl Karel er een tweetal meter achteraan sloop. Het kereltje vroeg zich af waarom de tere vleugeltjes van die kleine witte vlinder bedoezeld waren met zwarte puntjes. Het leek wel alsof iemand erop gemorst had, en hij stond versteld van de snelheid waarmee dat gevleugeld lichtgewichtje zich kon verplaatsen.

Even verder huppelde Fatiha ook met een schepnet in de hand. De beide kinderen verzonnen allerlei trucjes om een fladderaartje te verschalken, maar hoe ze ook renden, zwaaiden of sprongen: hun netjes bleven leeg.

Karel gaf als eerste op. “Proberen we morgen na schooltijd opnieuw? Ze voorspellen warm weer, dus misschien zijn ze dan wat luier.” Fa keek verschrikt op, ze moest plots weer denken aan gesprekken van haar ouders, die ze bij toeval had opgevangen.

“Ik weet niet of ik morgen nog mag komen.”

“Wat zeg jij nu: morgen zit er toch niets in de weg om weer vlinders te vangen?”

“Mijn vader wil dat ik voortaan enkel nog met Marokkaanse meisjes speel.”

“Dat kan toch niet? Wij spelen al samen sinds de kleuterklas en waarom zou dat nu plots niet meer mogen?”

“Mama zegt dat als ik straks borstjes krijg, alle jongens anders worden en ik daarom alleen nog met meisjes mag omgaan.”

“Borstjes? Wat kan mij dat nu schelen? Ze kunnen je daarom toch niet verbieden om hier te komen spelen?”

Helaas, dat konden ze wel, want de volgende dag zat Karelteje tevergeefs met een bang hart te wachten bij het gat in de haag. Wist hij toen veel dat hij haar lieve gezichtje met de donkere ogen, lange sluike haren en scherpe kinnetje nooit meer zou zien opduiken tussen het groen.

Hoofdstuk 1 WONDERJAREN

1.

Dankzij de erfenis van zijn niet onbemiddelde, maar helaas veel te vroeg gestorven ouders, was vader Piet Zeilemans er als jonge dorpsonderwijzer mooi in geslaagd om het huis van zijn dromen te kopen: een oude herenwoning in het centrum van de stad. Op de aanpalende Engelse tuin was hij op slag verliefd geworden. Hij zag de film van zijn leven toen al voor zijn geestesoog afspelen: hoe zijn kinderen Karel en Anne uren zouden spenderen in die heerlijke, groene oase. Hoe ze zouden ravotten, duikelen, rennen en plezier maken.

Anne was drie jaar ouder dan Karel. Toen ze de overstap maakte van het lager naar het middelbaar onderwijs, kreeg ze andere interesses, en haar broer mocht voortaan alleen in hun Hof van Eden spelen. Dat vond Karel helemaal niet erg, want even verder in de straat woonde Fatiha, samen met haar zeven oudere broers en zussen. Hun kleine huis telde slechts vier kamers en een kleine binnenplaats van twee op twee meter, net groot genoeg om wat verse lucht te kunnen happen.

Voor de kleine Fa was het op vrije dagen telkens opnieuw een verademing even tot bij de burens te drementelen, om dan snel en ongezien via een gat in de haag de tuin van haar klasgenoot Karel binnen te glippen. Tijdens de middagpauze op school smeedden ze vaak nieuwe plannen en de onderwijzerstuin werd hun eigen intieme speelparadijs. Kazzes ouders waren de aanwezigheid van Fatiha zo gewoon dat het bijna leek alsof ze deel uitmaakte van de familie.

Bij Fatiha was het anders: de voornaamste reden waarom Fa niet aan de deur aanbelde, maar via de haag haar intrede maakte, was dat haar pa niet mocht weten dat ze ging spelen bij een blonde, Vlaamse jongen. Toen Fa nog erg klein was, had haar vader samen met zijn familie hun kleine Berberdorp in het Atlas-gebergte verlaten om het geluk te beproeven in het onbekende België. Hij kwam terecht in een stadje waar hij de taal, het volk en de cultuur niet begreep. Zijn kinderen pasten zich snel aan, maar vader Salem en moeder Fauzaya hadden het moeilijk met de Westerse gebruiken, zeden en gewoonten. Hoe meer jaren er verstreken, hoe hardnekkiger Salem zich verzette tegen zijn nieuwe leven.

Overdag had de Marokkaanse gastarbeider niet veel tijd om te piekeren. Voor dag en dauw stond hij op en trok met zijn fiets naar het plaatselijke slachthuis, waar hij zijn mes in bloedende kadavers plantte. Na zijn werkuren peddelde hij tot bij een eveneens Marokkaanse garagist aan de andere kant van de stad om nog wat bij

te klussen. Zijn echtgenote Fauzaya had een hart van koekebrood en kwam enkel het huis uit om boodschappen te doen. Zij miste de Marokkaanse zon en het onherbergzame landschap, maar ze schikte zich in haar lot en was vooral zeer gelukkig dat ze haar kroost een gedegen opvoeding kon geven en dat ze geen geldzorgen hadden. Karel en Fatiha trokken zich dat allemaal niet aan: in de Zeilemans-tuin maakten ze kampen en groeven putten, creëerden een winkeltje, een cowboydorp en een ziekenhuisje... tot de dag dat Fa niet meer opdaagde. De vlinders konden opgelucht ademen, maar de twaalfjarige Karel kon het verlies van zijn beste vriendinnetje moeilijk plaatsen. Hij zag Fatiha nog elke dag op school, maar ook daar meed ze hem. Ze praatten nog wel eens samen op de speelplaats, maar het samenzweerderige toontje van vroeger was verdwenen en al vlug hadden ze elkaar niet veel meer te vertellen. Naarmate de jaren vorderden verminderden hun contacten: ze bleven beperkt tot het uitwisselen van wat beleefdsheidsfrazes. Karel kreeg de indruk dat zijn ondertussen gesluierde klasgenote zich steeds meer ging afzonderen. Ze hield zich altijd op met hetzelfde kleine kransje meisjes, die net als zij tot het meest verlegen deel van de schoolpopulatie behoorden. Na de klasuren was ze nergens meer te zien of te bespeuren. Dat kon populaire Karel niet veel meer schelen, want hij had genoeg andere gelegenheidsvriendinnetjes die in het vizier kwamen en zijn voetbal- en muziekhobby's zorgden ervoor dat hij geen vrije tijd meer over had. Toch moest de opgroeiende puber even slikken toen hij op een blauwe maandag vernam dat Salem en Fauzaya de deur van hun kleine Vlaamse arbeiderswoning definitief achter zich hadden dichtgeslagen. Ze waren met hun grote gezin vertrokken naar een onbekende bestemming ergens in Frankrijk. Ze hadden er familie wonen, zo had hij gehoord. Met toch wel wat spijt in het hart beseftte hij dat met het vertrek van Fatiha ook zijn mooie jeugd jaren definitief ten einde waren. Niks kon echter op tegen het feit dat zijn eigen toekomst er schitterend uitzag.

2.

Karel Zeilemans had ongetwijfeld zijn intelligentie mee van zijn Hollandse opa, die ooit een eminent professor was aan de Amsterdamse rechtsfaculteit. Moeder Stefanie, die over een buitengewoon prachtige zangstem beschikte, had hem haar muzikale genen doorgegeven. Toen ze twintig werd, was ze voor haar conservatoriumstudies uitgeweken naar Nederland, waar ze met Piet Zeilemans de liefde van haar leven aan de haak had geslagen. Dolverliefd was de pas afgestudeerde Hollandse onderwijzer haar daarvoor zelfs gevolgd naar haar geboortestreek, tegen de zin van zijn streng gereformeerde ouders. Karels pa had de liefde voor het lesgeven meegekregen van zijn eigen vader, maar had niet diens tomeloze ambitie om lang en hard te blijven doorstuderen. Vandaar misschien zijn vlucht naar het zo helemaal andere Vlaanderen. Van wie Karel zijn sportieve capaciteiten geërfd had was minder duidelijk.

Zeilemans junior was al van kindsbeen af aangesloten bij de voetbalvereniging van zijn geboortestad. Men zei van hem dat hij over behoorlijk wat talent beschikte, en dat klopte ook. Alleen was zijn inzet vaak niet evenredig met zijn technische voetbalcapaciteiten. Op zich ging hij er wel voor, maar er waren te veel andere dingen die ook zijn aandacht opeisten: zijn vrienden, zijn muziek, zijn studies, ...

Regelmatig kwamen er talentscouts langs en altijd weer informeerden die of er geen transfer inzat naar een club uit een hogere afdeling. Zijn reactie was echter onveranderlijk dezelfde:

“FC Domakles for ever! De voetbalclub van mijn leven laat ik nooit in de steek. Hier ga ik nooit weg.”

Vandaar dat een transfer nimmer aan de orde was, ook al was er regelmatig interesse van topclubs. Het voordeel daarvan was dat hij zonder al te veel noeste trainingsarbeid vrij zeker was van zijn plaats in het basiselftal, zowel bij de jeugd als later bij de eerste ploeg.

Aalvlugge Zeilemans was wat ze een typische ‘spits’ noemen: al van jongs af aan was hij een flitsende aanvaller, die veel doelpunten maakte. Zijn lange gestalte en zijn slungelachtige manier van lopen leverden hem de bijnaam Kazze op. In de eerste plaats was dat een samentrekking van zijn eigen naam, maar daarnaast verwees die ook naar één van de ‘Rode Duivels’ van de jaren ’80: Jan Ceulemans, door iedereen de Cajé genoemd. Karel Zeilemans was inderdaad een beetje een lookalike van die ooit zo bekende voetbalvedette.

Al zijn vrienden spraken hem aan met deze nickname en Kazze was daar best trots op. Karel vond hij vreselijk klinken, maar 'Kazze', dat was hij ten voeten uit: beetje warrig, beetje slordig, met een hoog 'vrijheid-blijheid' gehalte. Als iemand hem aansprak als Karel, dan wist hij dat het over ernstige zaken ging. Als hij Kazze hoorde, dan hing er altijd min of meer 'fun' in de lucht.

Toen trainer Stijn hem eens in het oor gefluisterd had welke bedragen hij kon verdienen bij een club in de nationale afdelingen (waarbij die zedig verzweeg dat ook FC Domakles veel geld zou vangen bij een transfer van haar talentrijk jeugdproduct) ging de zeventienjarige Kazze toch eens overstag. Hij begon zijn pa de oren van de kop te zeuren om hogerop zijn voetbalkunsten te mogen etaleren, maar driewerf helaas: hij stootte op een onverwacht maar hevig njet.

"Pa, weet jij wel hoeveel centen ik daar zal vangen per gewonnen punt? Als het goed loopt kan ik met het voetballen méér verdienen dan jij met je onderwijzerswedde."

Maar pa was niet te vermurwen.

"En wie zal jou dan elke keer 40 kilometer heen en terug voeren naar de trainingen? Ik alvast niet! Vergeet ook niet dat het gras altijd groener is aan de overkant en dat die weide daar soms vol stront kan liggen."

"*Fuck dad, wat ben jij toch een conservatieve ouwe zak!*" fulmineerde Kazze tegen zichzelf, maar toch hield hij liever zijn mond dan echt weerwerk te bieden. Het zou een constante blijven voor de rest van zijn leven: hij hield niet van harde confrontaties. Liever verbeet hij zijn ergernis en probeerde zijn gedachten te focussen op andere zaken, die wel leuk waren.

"*I want to stay free in mind, I just want to have fun!*" murmelde hij als puber vaak binnensmonds. Overschakelen op Engels als hij aan het praten was tegen zichzelf werd daarbij stilaan een vaste gewoonte. De reden daarvan kon hij niet verklaren, maar de Engelse songteksten die zo vaak uit zijn koptelefoontjes geschetterd kwamen hadden daar zeker iets mee te maken.

'Be free in mind': die stelling had hij vaak horen verkondigen door mevrouw Geertrui, zijn favoriete leerkracht in het middelbaar. Die pulkte altijd aan haar neus, als ze voor de zoveelste keer de materie van haar geschiedenisles liet voor wat ze was en uitweidde over haar favoriete levensfilosofie over de 'homo ludens'. Dat was Latijn voor 'spelende mens': iemand met een creatieve en open geest. Daartegenover had je de 'homo faber', de 'streng', werkende mens. Die is conservatief en hecht vooral belang aan geld en materiële zaken.

Die types onderdrukken hun seksualiteit, driften en lusten en vinden dat toegeven aan de geneugten van het leven een zonde is.

Truitje (zoals de leerlingen haar noemden) motiveerde haar discipelen om op te groeien tot een 'homo ludens', die weet wat genieten is, en daarnaast veel aandacht schenkt aan het spirituele en kunstzinnige.

De favoriete bezigheid van Karel en zijn medeleerlingen in die periode was het schieten met elastiekjes naar elkaar, maar tijdens de lange maar boeiende explicaties van mevrouw Truitje bleven die dingen in de boekentas. Eénmaal was hij even weggedommeld tijdens haar nochtans zeer interessante uiteenzetting over de periode in de geschiedenis die de Verlichting genoemd werd, maar met een stevige por tegen zijn schouder bracht ze hem vriendelijk maar kordaat terug naar de werkelijkheid. Net op dat moment zag Kazze een visioen dat hem wel vaker parten speelde: hij zat op de achterbank van een auto, terwijl plots een ongemeen fel licht door zijn brein flitste.

In zijn later leven zou Karel Zeilemans nog dikwijls terugdenken aan de wijze woorden van Truitje, net zoals hij zich vaak afvroeg waarom hij in zijn dromen zoveel keren al dezelfde helwitte lichtflitsen had zien passeren.

Maar wat er ook van zij: de jongeling met de leuke split in de donkerblonde haren bleef punt-aanvaller bij zijn geliefde club in de eerste provinciale afdeling. Het balspelletje was zijn uitlaatklep en ook het ideale middel om knopjes in zijn brein te kunnen omdraaien.

3.

De neus van Piet en Stefanie Zeilemans had gekruld van trots toen Karels vioolleraar tijdens het eerste oudercontact op de muziekschool vertelde dat hun zoon echt wel over muzikaal talent beschikte. De verwachtingen van het echtpaar waren dan ook hooggespannen, en ze zagen hun jongste telg al schitteren op concertpodia her en der te lande en misschien zelfs in het buitenland. Hij zou kortom de draad van de afgebroken carrière van zijn mama briljant kunnen verder zetten, en Stefanie was o zo blij dat haar indertijd zeer duur aangekochte viool opnieuw een bestemming zou krijgen.

Helaas, na een half jaartje vioolles kreeg Kazze plots een gloeiende hekel aan dat ouderwetse snaarinstrument... zo erg zelfs dat hij op een woensdagnamiddag met een uitgestreken gezicht aan de keukentafel meedeelde dat hij die namiddag niet meer naar de les wou gaan.

Piet beet zijn zoon toe dat dit geen optie was: hij moest en zou zijn vioolstudies volledig afmaken. Kazze zweeg en vertrok dan toch naar de muziekschool (weliswaar een kwartier te laat), terwijl zijn anders zo lichte ogen alleen maar onweer uitstraalden.

Zeilemans junior bleef een ganse week lang mokken, maar veel werd daar niet over gepalaverd, ook al merkten zijn ouders wel dat viool oefeningen die week niet meer op zijn programma stonden. Toen Karel de volgende woensdag geacht werd zijn muziekpapers opnieuw bijeen te garen, raapte hij al zijn moed bijeen en zei koudweg dat hij onder geen beding nog naar de muziekles wou gaan.

Bij het aanhoren van die boude mededeling kon vader Piet zich plots niet meer beheersen, en trakterde zoonlief prompt op een harde klets op diens wang. Al was dat tegen alle opvoedkundige principes in, toch was het in het verleden ook al eens gebeurd dat meester Zeilemans zijn soms al te lakse zoon een sporadische tik op de kaak of de bips had verkocht, maar nooit zo hard als deze keer. Met zijn dochter Anne was dat nooit of te nimmer voorgevallen.

4.

Terwijl hij na de forse muilpeer van zijn pa languit op zijn bed lag te woelen, voelde Karel zijn linkerwang nog lang nagloeien.

Daar moest hij vijftien jaar later aan terugdenken, toen hij voor de tweede keer in zijn leven een heel onverwachte klap tegen zijn kop te verduren kreeg ... deze keer van de handtas van Geike.

Die tik was minder hard geweest dan die van zijn pa, maar net als tijdens zijn puberteit bleef de jonggetrouwde kerel zich nadien nog lang afvragen waaraan hij dat in Godsnaam wel verdiend had?

Geike was de knappe studente met wie hij in de periode kort na zijn huwelijk vaak samenzat op de trein naar Brussel. Al van de eerste keer dat hij haar gracieus zag opstappen aan de halte na de zijne, was Kazze in de ban geweest van haar natural beauty.

“Djeezes, die heeft toch echt wel een modellenfiguur: opvallend donker geschminkte ogen tussen een massa krullend donkerbruin haar... en wat een beestachtig lekker kontje. Mocht ik nog single zijn, ik ging er direct achteraan!”

Er achteraan gaan deed hij niet echt, maar omdat ze bijna altijd in dezelfde wagon zat, lukte het op een ochtend om zich op het lege plaatsje naast haar neer te vleien.

Hij wachtte even om een gesprek aan te knopen, tot het hem plots te machtig werd.

“Hallo, ik ben Karel en heb je al zo vaak in de buurt zien zitten, dat ik blij ben dat ik eens kennis kan maken met jou. Neem je me dat niet kwalijk?”

Heel lief glimlachend keek ze op van haar boek (‘basisbeginselen van de Griekse filosofie’ las hij) en antwoordde onmiddellijk dat ze Geike heette en dat ze er totaal geen bezwaar tegen had om een babbeltje te slaan.

“Geike ... wat een mooie naam. Die hoor je niet zo vaak, maar ik vind dat ontzettend lief klinken.” Hij stotterde warempel een beetje terwijl hij haar toesprak.

Geike keek hem vanachter haar lange wimpers zodanig verleidelijk aan dat hij de basisattitude van iedere neutrale treinreiziger uit het oog verloor, want hij begon een heel intense conversatie met haar, terwijl de pendelaars rondom hen met halfdicht geknepen ogen verder bleven suffen...

Donkerogige Geike vertelde dat ze pas gestart was als studente filosofie aan de VUB, maar dat het wel een lastige klus was om elke

dag heen en weer te sporen om trouw alle cursussen te kunnen bijwonen.

“Wat je daar zegt! Ik heb het ook heel lastig gehad tijdens mijn eerste jaar aan de unief. Zelfs moeten bissen, maar als je er blijft voor gaan, dan lukt het wel.”

Karel legde haar verder uitgebreid uit hoe zijn universitaire carrière was verlopen, met ook enkele allusies op zijn spaak gelopen relatie met Ankie. Veel details vertelde hij daar niet over. Bovendien waren ze veel sneller in Brussel dan op andere dagen ... maar hun leuke gesprek bleef wel gans de dag nazinderen en bezorgde hem een prettig gevoel, iedere keer als hij eraan terugdacht.

’s Avonds zat ze niet op dezelfde trein, maar de ochtend nadien zag hij haar terug. Het deed hem een immens genoeg dat ze bij het opstappen onmiddellijk zijn richting uit keek en naast hem kwam zitten.

Kazze moest met zijn ogen knippen toen hij merkte dat ze een nogal kort zwart rokje aan had. *“En wat een fenomenaal geluk dat de plek naast mij nog niet ingenomen werd.”*

De draad van hun gesprek van één dag eerder werd onmiddellijk hervat, en dat zou een constante blijven: niet elke morgen, maar toch heel vaak zaten ze naast mekaar om de prille dag in te zetten met een heerlijke conversatie over de koetjes en de kalfjes die hen beiden interesseerden.

Tijdens al die leuke babbels zat Kazze haar vaak stiekem te begluren, en als hij dan even later aan zijn saaie werkdesk zijn laptop opstartte toverde hij het beeld van haar welgevormde body weer op zijn netvlies. Nadat ze elkaar zo al een paar weken hadden leren kennen, werd hij steeds vastberadener om haar eens wat intiemer te benaderen.

“Morgen nodig ik Geike uit om samen iets te gaan drinken in Brussel. Ze is wel een stuk jonger, maar ik voel dat ze mij enorm sympathiek vindt ... of zelfs meer: dat ze misschien al een heel klein beetje verliefd aan het worden is op deze voetballer. Ik ga dat niet tegenwerken, integendeel. Dat vuurtje wat oppoken zal wel geen kwaad kunnen. Als getrouwde kerel ben ik niet meer vrij, maar ik ben wel ‘free in mind’.”

Zo gezegd, zo gedaan! ’s Anderendaags vroeg Karel bevallige Geike vlak voor het uitstappen of ze zin had om eens met hem af te spreken om over te middag samen iets te gaan eten in het heerlijke centrum van de hoofdstad van Europa. Tot zijn grote opluchting toonde ze zich onmiddellijk heel enthousiast voor dat idee.

“Joehoe, here we go: I have my date!” dacht Kazze toen hij in La Clef d’Or plaatsnam recht tegenover de flashy jonge meid. Ze bestelden een slaatje en alhoewel ze beiden over niet zoveel middagpauze beschikten hadden ze een heel intens gesprek over het verband tussen filosofie en diepmenselijke gevoelens, en hoe daarmee om te gaan.

Na die eerste keer spraken ze regelmatig eens af, gemiddeld één keer per week. Karel voelde zich daar reuzengoed bij. Naarmate ze elkaar beter leerden kennen, kreeg hij het gevoel dat er méér aan de hand was dan alleen maar wederzijdse interesse en vriendschap. Hij voelde steeds meer vlinders in zijn buik als het ’s morgens lukte om die sexy studente te zien op de boemeltrein of om in La Clef d’Or samen een snelle hap te verorberen. Omdat Geike hem tussen de groene blaadjes door vaak heel sensueel zat aan te staren, besloot Kazze op een blauwe maandag om het erop te wagen. Toen ze afgerekend hadden en de duistere gang naar het hotelgedeelte van het restaurant insloegen om daarna hun wegen te laten scheiden voor de rest van de dag, sloeg hij plots zijn armen om haar heen, in wat hij dacht het begin van een innige omhelzing te zijn. In gedachten was hij zijn mond al op de hare aan het planten om haar voor de eerste maal in zijn leven een warme tongzoen te geven... maar slecht bekwam het hem. Aanlokkelijke Geike veranderde in één klap in een boze furie en gaf hem met haar petieterig handtasje een fikse klap tegen zijn totaal verbouwereerde kop.

Kazze was hier zodanig van geschrokken dat hij minutenlang in die duistere gang bleef staan staren naar ... niets! De rest van die dag zou hij ook op zijn werk totaal niet in staat blijken te zijn om ook maar één fatsoenlijke zin toe te voegen aan het rapport waar hij hoogstnodig een einde aan moest breien.

5.

Stefanie was ook erg geschrokken, die keer dat Karelkje wenend naar zijn kamer gevluht was, na de harde muilpeer omwille van zijn weigering om naar de vioolles te vertrekken.

“Pa, zoiets doe je niet.”

“Die mot tegen zijn kop heeft hij meer dan verdiend!”

“Ik vind dat jij onze Karel veel te hard aanpakt; hij is tenslotte nog maar een kind dat zich vooral wil amuseren.”

“En ik vind dat jij hem veel te veel in bescherming neemt. Als ik opmerkingen maak over zijn gebrek aan discipline en inzet op school en elders, dan ben jij er altijd als de kippen bij om dat te vergoelijken. Soms is het meer dan nodig dat ik tegengas geef.”

Tijdens de weken die volgden heerste er een soort gewapende vrede tussen vader en zoon; ze spraken bijna niet tegen elkaar en beiden bleven zich wentelen in het eigen grote gelijk. Dat duurde tot op de avond dat de jonge muzikleraar Matthias aan de deurbel hing. Matthias doceerde notenleer, en hij vroeg of het niet stoorde dat hij eens persoonlijk kwam uitleggen hoe jammer hij het vond dat zijn talentrijke discipel plots niet meer kwam opdagen in de Stedelijke Muziekacademie.

“Karels inzet in de vioolles was soms omgekeerd evenredig met zijn muzikaal talent, maar ik weet dat hij erg geïnteresseerd is in slagwerk. Hij droomt ervan om later drummer te worden in een rockband. Daarom kom ik vragen of hij lid mag worden van de drumband van ons stedelijk muziekkorps, waar ik zelf instu voor de opleiding.”

Piet en Stefanie waren onder de indruk van het pleidooi van de jonge muzikleerkracht en zo trad Karelkje Zeilemans toe tot de prominente kaste van de trommelaars van de koninklijke harmonie ‘Hou ende Trou’. Dat was wèl met zijn volle goesting en de jonge muzikant amuseerde er zich kostelijk. Na de wekelijkse repetities waren vooral het biljarten, kletsen, drinken en rollebollen in het clublokaal erg plezant.

“Onze Karel heeft zich toch goed herpakt na het stopzetten van zijn vioollessen, hé papa?” opperde Stefanie tegen haar echtgenoot, toen ze hun jongste spruit voor het eerst zagen paraderen door de straten van hun stadje, in een ietwat oubollig uniform, met een veel te grote pet over de oren gedrukt.

“Pas maar op Stefanie,” bromde Piet, “Ik vind dat hij sommige zaken toch veel te licht aanpakt. Zijn schoolresultaten zijn nu nog goed, maar

dat zou wel eens snel kunnen veranderen. En zijn gezaag om een echt drumstel te krijgen begint behoorlijk op mijn zenuwen te werken.”

“Ach, waarom verzet jij je altijd zo hevig tegen hem? Wat is er nu verkeerd aan het feit dat hij zo graag thuis zou willen oefenen op een trommelset? Toen hij geen viool wilde studeren was je kwaad en als hij nu in de plaats drummer wil worden ben je weer niet tevreden.”

“Zo’n duur dingetjes komt er bij ons niet in!”

Indertijd was Stefanie er in geslaagd om haar Piet vanuit zijn vertrouwde Amsterdamse biotoop enigszins tegen zijn zin mee te lokken naar het verre Vlaanderen. Hoe ze het deed wist ze soms zelf niet (was het de liefde?) maar soms kon ze haar echtgenoot krijgen waar ze hem hebben wou. En zo stonden er in het tuinhuis van huize Zeilemans plots een indrukwekkend stel drums en toms, cymbalen, bekkens en koebellen te blinken, overgekocht van een echte beroepsmuzikant. Uren aan een stuk trok de dertienjarige Karel zich terug in dat hok om de strakgespannen vellen te betokkelen, wat hem behoorlijk goed lukte. De burens vonden dat iets minder leuk soms.

Zijn twee schoolkameraden Tom en Daan kwamen daar nu heel vaak op bezoek. De tijd dat Fatiha door de haag kwam gekropen om samen vlinders te vangen was al een tijdje geleden. Boerenzoon Tom en softie Daan hadden beiden hun ouders zodanig onder druk gezet dat ook die moesten toegeven: de ene kreeg een basgitaar cadeau, de andere een tweedehandse Fender Stratocaster, telkens als beloning voor hun méér dan behoorlijke examenresultaten.

En zo werd in het tuinschuurtje de geboorte gevierd van een muziekbond waarmee ze ooit eens wereldberoemd hoopten te worden ... om te beginnen in de omliggende dorpen en steden.

“Wat jij daar voorstelt, Kazze: Say Lors, is dat nu wel een naam voor een rockgroep?”

Daan schudde zijn lange sluike haren heen en weer en zijn anders zo zachte ogen keken zijn twee muzikale spitsbroeders nogal donker aan.

“Hoe kom je nu in godsnaam op zoiets doms?”

“Da’s een beetje afgeleid van mijn naam: de zeilers ... Say Lors. Weten jullie iets beters soms?” riposteerde Kazze.

Tom antwoordde door een gitaarrif in te zetten; hun groepsnaam kon hem geen reet schelen. Zijn enige doel was plezier maken en tussendoor in het geniep een biertje drinken of een sigaret roken. De drie muzikale kompanen kwamen goed overeen en zo besloten ze om het niet verder te zoeken en inderdaad als ‘Say Lors’ de hort op te gaan.